

af plantebeskyttelsesmidler i flere tilfælde indeholder sikkerhedsfaktorer, der er flere gange så høje, som efter EF-direktivet.

På lidt uforklarlig vis er man i bemærkningerne til det nye lovforslag nået frem til, at reglerne i 1994-direktivet alligevel ikke skal anvendes ved revurdering. Bemærkningerne henviser til en bestemmelse i direktivet, der intet siger herom, og vender man opmærksomheden mod direktivet fra 1994 er resultatet det modsatte – en beslutning i forbindelse med revurdering af sprøjtemidler er vel »en beslutning om plantebeskyttelsesmidler«. Selv om man måtte ende med at acceptere vurderingen i lovforslagets bemærkninger, fjerner det ikke problemerne. Tværtimod giver det anledning til to andre problemer.

For det første har man tidligere hævdet, at de danske forbud mod sprøjtemidler ikke skulle notificeres efter de særlige EU-regler herom (direktiv 83/189). Begrundelsen var, at de danske regler var en gennemførelse af et særligt direktiv. Nu hævder man, at det slet ikke er tilfældet. Er det sidste rigtigt, kan det rejse tvivl om, hvorvidt forbudsloven fra 1994 skulle have været notificeret.

For det andet vil de danske regler i alle tilfælde være underkastet Traktatens bestemmelser om frie varebevægelser. Det fremgår af et notat fra Justitsministeriets lovkontor fra 1990 om vurdering af sprøjtemidler, at der i EU-retten gælder en formodning for, at »varer, der lovligt kan markedsføres i andre medlemsstater, ikke er sundhedsskadelige. Denne formodning kan modbevises, men det er Miljøstyrelsen, der har bevisbyrden. Her vil der blive lagt vægt på resultaterne af den internationale forskning, ligesom der vil blive taget hensyn til, om de forskningsresultater Miljøstyrelsen påberåber sig, er tilvejebragt på videnskabelig forsvarlig måde«. Når dette giver anledning til problemer, skyldes det, at der med lovændringen sker en stærk begrænsning af ekspertpanelets mulighed for at vurdere den videnskabelige holdbarhed af Miljøstyrelsens konklusio-

ner. Efter den foreslåede lovændring tilkommer det ministeren via Miljøstyrelsen at fastlægge »generelle eksponeringsmodeller, acceptniveauer og sikkerhedsfaktorer«. Og det understreges i bemærkningerne til lovforslaget, at »en ekspertudtalelse skal ikke tage stilling til, om Miljøstyrelsens konklusioner om et bekæmpelsesmiddels egenskaber er videnskabeligt bevist«.

I betragtning af at det er fast antaget, at vurdering af sprøjtemidler efter EU-retten skal være videnskabeligt funderet – hvilket også sker af hensyn til miljø og sundhed – må det fremlagte lovforslag i sin nuværende form i betænkelig grad betegnes som på kollision med EU-retten. Denne betænkelighed forstærkes yderligere af, at der med lovforslaget sker en fravigelse af den mindstebeskyttelse, der er indeholdt i Forvaltningsloven med hensyn til partshøring m.v. Begrundelsen herfor i lovforslaget er tvivlsom, idet det intet oplyses om muligheden for efter Forvaltningsloven at undlade en udskydelse af en afgørelse. Dette kan måske også give EU-retlige betænkeligheder, fordi EF-Domstolen i flere sager om bl.a. sprøjtemidler har lagt vægt på sådanne forvaltningsprocessuelle garantier, der netop begrænses med lovforslaget.

Når Auken understreger, at hensigten med det seneste lovforslag er »at fjerne den rettlige tvivl, der måtte være om hjemmelsgrundlaget for at fjerne spørgeretten«, er der følgende grund til at tvivle på, om dette er lykkedes – eller om man på ny står med et retsgrundlag for revurdering af sprøjtemidler, som alligevel ikke holder.

Da netop mangler i retsgrundlaget hidtil har betydet en tidsmæssig forsinkelse af revurderingen af de gamle sprøjtemidler på mere end 10 år, er der grund til at overveje forslaget nok engang. Er der nemlig mangler i retsgrundlaget, vil dette kunne udskyde en endelig revurdering af de gamle sprøjtemidler til det næste århundrede – og det er vel næppe i nogens interesse.